

Καταιγισμός αντιδράσεων από τὸ Ἅγιον Ὅρος γιὰ τὴν Πανορθόδοξη

Δημοσιεύθηκε στις Σάββατο, 14 Μαΐου 2016 21:10 | Γράφτηκε από τον/την Φιλούμενος |

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο Καλύτερο

Αξιολόγηση

ΟΜΟΒΡΟΝΤΙΑ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΟΜΟΛΟΓΗΤΩΝ ΜΟΝΑΧΩΝ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΙΑΚΟΙΗΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΥ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

Καταιγισμός αντιδράσεων από τὸ Ἅγιον Ὅρος

Ανοικτή Επιστολή Αγιορειτών Πατέρων προς: Το Οικουμενικόν Πατριαρχείον, τας λοιπὰς αυτοκεφάλους Ορθόδοξους Εκκλησίας, την Ιερὰν Κοινότητα Αγίου Ὁρους, το χριστεπώνυμον πλήρωμα της Εκκλησίας:

«Πραγμάτων επιδρομαί... τα των φίλων άπιστα, τα της Εκκλησίας αποίμαντα. Έρρει τα καλά, γυρνά τα κακά. Ο πλοῦς εν νυκτί, πυρσός ουδαμού. Χριστός καθεύδει, τι χρη παθεῖν;...».

(Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος).

Ὅπως γνωρίζουμε πολύ καλά από την εκκλησιαστική ιστορία, η σύγκληση μιάς Συνόδου αφορά πρωτίτως στην θέσπιση και την στερέωση των Δογμάτων της Εκκλησίας και την οριοθέτησή της από την αίρεσιν. Δηλαδή, η Εκκλησία θεωρεί ως καθήκον της, εκ των ων ουκ άνευ, την καταπολέμηση κάθε αιρέσεως και την ορθοτόμηση του λόγου της αληθείας. Ο άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης, μέγας Διδάσκαλος και Πατέρας της Εκκλησίας, σαφώς τονίζει « το να είναι πάντα τα εκτιθέμενα παρ' αυτών δόγματα και οι κανόνες Ορθόδοξα ευσεβή και σύμφωνα ταῖς θείαις Γραφαῖς, ή ταῖς προλαβούσαις Οικουμενικαῖς Συνόδοις», και «Αὕτη ἐστὶ τὰ αἰώνια ὄρια, α ἔθεντο οἱ πατέρες ἡμῶν και νόμοι οἱ υπάρχοντες εἰς τὸν αἰῶνα...τους οποίους σύνοδοι Οικουμενικαί τε και Τοπικαί διά Πνεύματος Αγίου εθέσπισαν». (Πηδάλιον, εκδ.Ρηγοπούλου, Θεσσαλονίκη 1991, σελ.16). Συμβάλλοντες, λοιπόν και εμεῖς, ως Αγιορείτες Μοναχοί και ως ζωντανά μέλη της Εκκλησίας προς τον σκοπό της πνευματικής αφυπνήσεως και ενισχύσεως του Ορθόδοξου φρονήματος του πιστού λαού, επιθυμούμε να καταθέσουμε και δημοσίως την ιδικήν μας μαρτυρία.

Η λεγομένη «Αγία και Μεγάλη Σύνοδος», η οποία ως γνωστόν, πρόκειται να λάβει χώρα τον προσεχή Ιούνιο στην Κρήτη (19-6-2016, με το παλαιό ημερολόγιο 6–6–2016), αποτελεί ένα στάδιο του προγράμματος του Διαχριστιανικού και Διαθρησκευτικού Οικουμενισμού ή της Θρησκευτικής Παγκοσμιοποίησης της Νέας Τάξεως Πραγμάτων, η οποία ως γνωστόν επιδιώκει να υποτάξει ολόκληρη την ανθρωπότητα με τρία μεθοδευμένα σχέδια, **α) με μία παγκόσμια κυβέρνηση β) με μία παγκόσμια οικονομία και γ) με μία παγκόσμια θρησκεία.** Η εφαρμογή αυτού του στόχου για μια παγκόσμια θρησκεία, εγκαινιάστηκε πρώτα στον προτεσταντικό κόσμο με την λεγομένη “Οικουμενική κίνηση”, **και στον ορθόδοξο κόσμο ξεκίνησε με τον ενθρονιστήριο λόγο του Πατριάρχου Κων/πόλεως Μελετίου Μεταξάκη (1923) και επιυξήθη με τον επίσης Πατριάρχη Κων/πόλεως Αθηνάγορα Σπύρου (1948-1972).**

Αντί να καταδικάσει η λεγομένη «Αγία και Μεγάλη Σύνοδος» τις υφιστάμενες και καθημερινώς δρώσες αιρέσεις, οι οποίες πλανούν τους πιστούς, επιδιώκει πρωτίτως να αναγνωρίσει την Παναίρεση, κατά τον άγιο Ιουστίνου Πόποβιτς, του Συγκρητιστικού Διαχριστιανικού και Διαθρησκευτικού Οικουμενισμού, όπως έπραξαν και οι Παπικοί στην Β' Βατικάνεια Σύνοδό τους (1962-1965).Οτι η λεγομένη «Αγία και Μεγάλη Σύνοδος» επιδιώκει να αναγνωρίσει τον Συγκρητιστικό Διαχριστιανικό και Διαθρησκευτικό Οικουμενισμό, αποδεικνύεται από τα κατωτέρω:

1) Το προσυνοδικό κείμενο της Συνάξεως των Προκαθημένων το οποίο παραπέμπεται προς υιοθέτηση από τις Αυτοκέφαλες Ορθόδοξες Εκκλησίες, στη λεγομένη «Αγία και Μεγάλη Σύνοδο», στο άρθρο με τίτλο «Σχέσεις της Ορθόδοξου Εκκλησίας προς τον λοιπόν χριστιανικόν κόσμον» αναγνωρίζει ότι οι Παπικοί και οι Προτεστάντες δεν είναι αιρετικοί, αλλά εντάσσονται στην Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία του Συμβόλου της Πίστεως Νικαίας – Κωνσταντινουπόλεως, υπερτονίζοντας την ιστορικότητά τους ως εκκλησίες και παραβλέποντας σκανδαλωδώς την αίρεσή τους, λέγοντας ότι «Η Ορθόδοξη Εκκλησία αναγνωρίζει την ιστορικήν ύπαρξιν άλλων Χριστιανικών Εκκλησιών και Ομολογιών μη ευρισκομένων εν κοινωνία μετ' αυτής», παραβλέποντας έτσι την δογματική διδασκαλία της Εκκλησίας, έστω και αν η Η' Οικουμενική Σύνοδος, επί Πατριάρχου Μεγάλου Φωτίου (879-880) και με τις ψήφους των αντιπροσώπων του τότε Πάπα της Δύσεως, είχε καταδικάσει το αιρετικό filioque (και εκ του Υιού). Έτσι προσβάλλεται το Εκκλησιολογικό Δόγμα της Εκκλησίας και δημιουργείται Εκκλησιολογική αίρεση, διότι η Εκκλησία οριοθετείται από τα Δόγματα της πίστεως και ταυτίζεται με τους πραγματικούς πιστούς, τους αποτελούντας το Σώμα του Χριστού, με Κεφαλή αυτόν τον ίδιον τον Σωτήρα, μέσω της ακριβούς Ορθόδοξου Πίστεως, καθώς επίσης και της ορθής και μη παραποιημένης πνευματικής ζωής και της εν μετανοία συμμετοχής τους στα Μυστήρια της Αγίας μας Εκκλησίας.

2) Το ίδιο προσυνοδικό κείμενο, αναγνωρίζει το Παγκόσμιο Συμβούλιο των «Εκκλησιών» (ή ακριβέστερα αιρέσεων), το οποίο έχει ιδρυθεί το 1948 από την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για να εξυπηρετήσει τους σκοπούς της θρησκευτικής παγκοσμιοποίησης, δηλαδή την Παγκόσμια Θρησκεία του Αντιχρίστου.

Το Π.Σ.Ε. αρχικά είχε ως σκοπό του τον Συγκρητιστικό Διαχριστιανικό Οικουμενισμό, ενώ στη συνέχεια, τις τελευταίες δεκαετίες, διεύρυνε τις επιδιώξεις του και στην προώθηση του Συγκρητιστικού Διαθρησκευτικού Οικουμενισμού. Αναγνωρίζει τα διάφορα κείμενα του Π.Σ.Ε. ως δεσμευτικά για την Μεγάλη Σύνοδο και την Ορθόδοξη Εκκλησία. Τα κείμενα αυτά «είναι μετέωρα.

Τα διαχειρίζονταν κάποιοι αντιπρόσωποι, οι οποίοι είπαν τις απόψεις τους, υπέγραψαν τα κείμενα εξ ονόματος των Τοπικών βέβαια Εκκλησιών, πλην όμως οι Ιεράρχες των Εκκλησιών αυτών δεν είχαν ιδέα, ποιες ήταν οι αποφάσεις των αντιπροσώπων τους.» (καθηγ. Α.Π.Θ. Δημ. Τσελεγγίδης).

Αυτό σημαίνει ότι το εν λόγω προσυνοδικό κείμενο προσβάλλει και το σωτηριολογικό δόγμα της Εκκλησίας, κατά το οποίο μόνο μέσα στην Αληθινή Ορθόδοξη Εκκλησία, κατά την ανωτέρω έννοια, ο πραγματικός πιστός, διά του ελέους της Θείας Χάριτος και των ακτίστων ενεργειών του Αγίου Τριαδικού Θεού, επιτυγχάνει τη σωτηρία του και συγκεκριμένα έχει τη θέα του Θεανδρικού Προσώπου του Χριστού και την εξ αυτής ατελείωτη Θεογνωσία και μακαριότητα. Διότι το ίδιο προσυνοδικό κείμενο αναγνωρίζοντας το Π.Σ.Ε. αποδέχεται την θεωρία ότι όλες οι «εκκλησίες» ή ακριβέστερα αιρέσεις, και όλα τα θρησκευόμενα, κατά την πρόσφατη διεύρυνσίν του, «σώζουν» ή κατά την δική του νοοτροπία, οδηγούν αορίστως και σοφιστικώς στην ίδια Υπερβατική Πραγματικότητα (Ultimate Reality) η οποία περιλαμβάνει όλους τους ψευδο-θεούς και τα ψευδο-σεβάσματά τους, τα οποία είναι δημιουργημένα κατ' ανθρωπίνην επίνοια υποβαλλομένη από τον σατανά.

3) Η αναγνώριση από το εν λόγω προσυνοδικό κείμενο των Παπικών ως δήθεν «εκκλησίας» οδηγεί αναπόφευκτα στο επόμενο στάδιο του Εωσφορικού Συγκρητιστικού Διαχριστιανικού και Διαθρησκευτικού Οικουμενισμού, το οποίο είναι η συγκρητιστική «ένωσις» των Αυτοκεφάλων Ορθοδόξων Εκκλησιών με τους Παπικούς μέσω του επακόλουθου «κοινού ποτηρίου» και της υποταγής αυτών στο πρωτείο εξουσίας και το αλάθητο του αιρεσιάρχη Πάπα, δηλαδή στην μετατροπή των Αυτοκεφάλων Ορθοδόξων Εκκλησιών σε Ουνιτικές. Αυτό σημαίνει την δογματική και διοικητική υποταγή των Αυτοκεφάλων Ορθοδόξων Εκκλησιών ως Ουνιτικών στον Πάπα, με βάση τις επιδιώξεις του Βατικανού και τον κώδικα Κανόνων των Ανατολικών Καθολικών (Ουνιτικών) Εκκλησιών, που εκδόθηκε από τον Πάπα Ιωάννη – Παύλο Β' το 1990.

Ως γνωστόν, ο Κώδικας αυτός προβλέπει τα εξής τέσσερα είδη Ουνιτικών Εκκλησιών ιδίου δικαίου (suī generis), στα οποία θα υποταχθούν οι Ορθόδοξες Εκκλησίες: 1) Πατριαρχικές Εκκλησίες ιδίου δικαίου (εδώ θα υπαχθούν όσες Ορθόδοξες Εκκλησίες είναι Πατριαρχεία), 2) Αρχιεπισκοπικές Εκκλησίες ιδίου δικαίου (εδώ θα υπαχθούν όσες Αυτοκέφαλες Εκκλησίες δεν είναι Πατριαρχεία), 3) Μητροπολιτικές Εκκλησίες ιδίου δικαίου και 4) Άλλες Εκκλησίες ιδίου δικαίου (κανόνες 55, 511 και 155 του ιδίου κώδικα).

4) Το Πατριαρχείο Κων/πόλεως, ως Προεδρεύον στην Σύναξη των Προκαθημένων, απέρριψε αυθαίρετα και δεν προώθησε στην λεγομένη «Αγία και Μεγάλη Σύνοδο» την πρόταση της Σερβικής Ορθόδοξης Εκκλησίας του έτους 2015 για την τυπική αναγνώριση της Συνόδου επί Πατριάρχου Μεγάλου Φωτίου ως Η' Οικουμενικής, η οποία καταδίκασε το filioque και το παπικό πρωτείο εξουσίας και της Συνόδου επί Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά ως Θ' Οικουμενικής (1351), η οποία καταδίκασε την Λατινική κακοδοξία ότι η Θεία Χάρις είναι κτιστή. Η ησυχαστική θεολογία του αγίου Γρηγορίου Παλαμά του Αγιορείτου, έχει κεφαλαίωδη σημασία για την ορθόδοξη θεολογία διά τούτο και μισείται θανάσιμα υπό των παπικών. Η αυθαίρετη αυτή απόρριψη σηματοδοτεί σαφώς τον προσανατολισμό της λεγομένης «Αγίας και Μεγάλης Συνόδου» όχι προς την Ορθοδοξία αλλά προς την παναίρεση του Οικουμενισμού, η οποία αποδομεί την Ορθόδοξη Θεολογία μέσω της νομιμοποίησής όλων των αιρέσεων.

5) Ενώ, στην παράδοση της Εκκλησίας οι Άγιες και Μεγάλες Σύνοδοι ή οι Οικουμενικές Σύνοδοι συγκαλούνταν με αντιπροσωπίες των Αυτοκεφάλων Ορθοδόξων Εκκλησιών, όπου ψήφισαν όλοι οι Συνοδικοί Αρχιερείς δυνάμει της ισότητας της Επισκοπικής τους χειροτονίας, στην λεγομένη «Αγία και Μεγάλη Σύνοδο», σύμφωνα με τον κανονισμό της τον οποίο υιοθέτησε η Σύναξη διά των προκαθημένων τους, δεν ψηφίζουν όλοι οι Συνοδικοί Αρχιερείς, αλλά μόνον οι Αυτοκέφαλες Εκκλησίες διά των Προκαθημένων τους. Δηλαδή, ενώ μέλη των Συνόδων είναι όλοι οι Επαρχιούχοι Αρχιερείς, στην λεγομένη «Αγία και Μεγάλη Σύνοδο» μέλη είναι μόνον οι Αυτοκέφαλες Εκκλησίες, πράγμα το οποίο αντίκειται πλήρως στην Ορθόδοξη Εκκλησιολογία και στο Ορθόδοξο Κανονικό Δίκαιο.

6) Ενώ οι αποφάσεις των Αγίων και Μεγάλων Συνόδων ή των Οικουμενικών Συνόδων οι οποίες αφορούν σε θέματα πίστεως, κατά την Ορθόδοξη Εκκλησιολογία και κατά το Ορθόδοξο Κανονικό Δίκαιο, πρέπει να έρχονται εις κρίσιν και να εγκρίνονται ή να απορρίπτονται, τόσο από τους Επαρχιούχους Αρχιερείς, όσο και από τον κλήρο, τους μοναχούς και τον ορθόδοξο λαό, κανονισμός της λεγομένης «Αγίας και Μεγάλης Συνόδου», αντιθέτως προς την ορθόδοξη εκκλησιολογία καθιστά υποχρεωτικές και επιβάλλει τις αποφάσεις της εν λόγω Συνόδου για όλα τα μέλη της Ορθοδόξου Εκκλησίας.

Μάλιστα, δε προειδοποιεί ότι θα τιμωρήσει όλες τις τάξεις του Χριστεπωνόμου Πληρώματος, για την μη αποδοχή των αποφάσεών της. Τοιουτοτρόπως, καταλύουν πλήρως την συνοδικότητα της Ορθοδόξου Εκκλησίας, και αφαιρούν, το αγιοπνευματικό χάρισμα «της διακρίσεως των πνευμάτων», το οποίο χαρίζεται σε κάθε αληθινά πιστό που έχει διέλθει από τα στάδια της καθάρσεως των παθών, του φωτισμού και έχει αξιωθεί να λάβει την κατά χάριν θέωση, και το οποίο δίδεται σε όλα τα μέλη της Εκκλησίας και όχι μόνον στους επισκόπους.

Διά τούτο όφειλε να κληθούν, από την Πανορθόδοξο Σύνοδο, ως μέλη της Συνόδου, και κατηξιωμένα αγιοπνευματικά πρόσωπα, από τον κλήρο, τον μοναχισμό και από τα πιστά λαϊκά μέλη της Εκκλησίας, όπως πάντοτε γινόταν σε όλες τις Συνόδους. Η ορθόδοξη εγκυρότητα όμως μιάς Συνόδου πρώτον εξαρτάται από την ορθότητα και την ορθοδοξότητα των δογμάτων της, «εκείνας οίδε αγίας και εγκρίτους συνόδους ο ευσεβής της Εκκλησίας κανών, ας ορθότης δογμάτων έκρινεν». (άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής PG 90, 148). Τέλος για να θεωρηθεί μία Οικουμενική Σύνοδος όντως Ορθόδοξη, θα πρέπει οι αποφάσεις της να γίνουν αποδεκτές όχι μόνον από τους ιεράρχες, αλλά και από όλο το ορθόδοξο πλήρωμα. Όπως ευστόχως το ίδιο το Οικουμενικό Πατριαρχείο μας έχει διαχρονικά θεσπίσει λέγοντας: «...υπερασπιστής της Θρησκείας εστί αυτό το σώμα της Εκκλησίας ήτοι αυτός ο λαός, όστις εθέλει το θρησκευμα αυτού αιωνίως αμετάβλητον και ομοειδές των Πατέρων αυτού». (Εγκύκλιος 6ης Μαΐου 1848).

7) Ένα από τα θέματα της Συνόδου θα έπρεπε να είναι και το ημερολογιακό ζήτημα το οποίο έχει διχάσει μέχρι σήμερα εορτολογικά την Ορθόδοξη Εκκλησία, και είναι το πρώτο χτύπημα του οικουμενισμού κατά της Ορθοδοξίας.

Κατόπιν των ανωτέρω καθηκόντως ενημερώνουμε το Πατριαρχείο Κων/πόλεως, τις λοιπές Αυτοκέφαλες Εκκλησίες, την Ιεράν Κοινότητα Αγίου Όρους, καθώς και το Χριστεπώνυμο Πλήρωμα της Ορθοδόξου Εκκλησίας, ότι ως Αγιορείτες Πατέρες, αγωνιζόμενοι να διατηρήσουμε μέσω της ακριβούς Ορθοδόξου Πίστεώς μας τον οργανικό σύνδεσμό με την Κεφαλή της Εκκλησίας, τον Θεάνθρωπο Κύριο ημών Ιησούν Χριστόν, και επόμενοι τοις αγίοις Πατράσι, **δεν θα αποδεχθούμε και θα απορρίψουμε εκ των υστέρων την λεγομένη «Αγία και Μεγάλη Σύνοδο»:**

1) Αν η εν λόγω Σύνοδος δεν απορρίψει πλήρως το προσυνοδικό κείμενο «σχέσεις της Ορθοδόξου Εκκλησίας προς τον λοιπόν χριστιανικό κόσμο».

2) Αν δεν καταδικάσει την παναίρεση, κατά τον άγιο Ιουστίνιο Πόποβιτς, του Εωσφορικού Συγκρητιστικού Διαχριστιανικού και Διαθρησκειακού Οικουμενισμού.

3) Αν δεν αναγνωρίσει τις Συνόδους επί Πατριάρχου Μεγάλου Φωτίου και αγίου Γρηγορίου του Παλαμά ως Οικουμενικές (Η' και Θ' αντιστοίχως), οι οποίες είναι ήδη αναγνωρισμένες στη συνείδηση του Χριστεπώνυμου Πληρώματος.

4) Αν δεν ψηφίσουν τις αποφάσεις της λεγομένης « Αγίας και Μεγάλης Συνόδου» όχι οι Αυτοκέφαλες Ορθόδοξες Εκκλησίες διά των Προκαθημένων τους, όπως προβλέπει ο Κανονισμός της, αλλά όλοι οι Συνοδικοί Αρχιερείς αυτής, όπως προβλέπει η Ορθόδοξος Εκκλησιολογία και το Ορθόδοξο Δίκαιο.

5) Αν δεν αποσύρουν τον κανονισμό περί υποχρεωτικής αποδοχής εκ των υστέρων των αποφάσεων της Συνόδου, από όλες τις τάξεις του Χριστεπώνυμου Πληρώματος, προσβάλλοντας κατ' αυτόν τον τρόπον το ορθόδοξο δογματικό και εκκλησιολογικό κριτήριό μας, το οποίο είναι ένα αναφαίρετο δικαίωμα όλων των μελών της Εκκλησίας.

6) Αν δεν αποσύρουν τα θέματα περί της νηστείας και του δευτέρου γάμου των κληρικών, τα οποία και μόνον που σκέφθηκαν να τα θέσουν είναι ακόμη μια απόδειξις, ότι η εν λόγω Σύνοδος σκοπόν έχει την σταδιακή κατάργηση της νηστείας, μμούμενοι και σε αυτό τους παπικούς. Εκκλησία, όμως χωρίς άσκηση και σταυρικό βίο δεν οδηγεί ποτέ στην Ανάσταση, αλλά στον πνευματικό θάνατο, φυγαδεύοντας το Άγιον Πνεύμα και οδηγώντας στην πλήρη εκκοσμίκευση.

Άγιοι Αρχιερείς, κατόπιν όλων τούτων τα οποία, για εμάς είναι θέματα σωτηριολογικά, σας παρακαλούμε πολύ εις την Πανορθόδοξον αυτήν Σύνοδον να ορθοτομήσετε «τον Λόγον της Αληθείας» και μη επιτρέψετε να ζήσουμε μία νέα Φερράρα – Φλωρεντία. Εάν ούτως πράξετε άγιοι Αρχιερείς τότε, ο ουρανός και η γη θα ευφρανθούν, άγγελιοι και άνθρωποι πνευματικώς θα πανηγυρίσουν. Τα ονόματά σας θα γραφούν εν βίβλω ζωής και τότε όντως θα είσθε «και τρόπων μέτοχοι και θρόνων διάδοχοι» των αγίων Αποστόλων και των αγίων Πατέρων. Παρακαλούμε μείνατε σταθεροί, σταθείτε αντάξει της ιστορίας και της Αρχιερωσύνης σας, με την οποίαν σας ετίμησε η Εκκλησία.

Εάν τουναντίον δεν ορθοτομήσετε τον Λόγον της αληθείας, τότε ας γνωρίζετε:

Α) Όπi έχετε σχίσει, τον άρραφο χιτώνα του Κυρίου, έχετε ατιμάσει την πανάσπιλον και παναμώμητον Νύμφην του Χριστού, την ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ. Εάν όντως ούτως εξελιχθούν τα πράγματα, τότε εσείς θα είσθε εκείνοι, οι οποίοι θα δημιουργήσετε σχίσμα στην Εκκλησία και επάνω σας θα φέρετε ολόκληρη την ιστορική ευθύνη για τις συνέπειες και τα αποτελέσματά του. Τότε ας γνωρίζετε ότι με βάση την Ορθόδοξη Εκκλησιολογία και

το Ορθόδοξο Κανονικό Δίκαιο, διά την συνείδηση του ορθοδόξου πληρώματος έχετε αφορισθεί, «θέτοντας ουσιαστικώς εαυτούς εκτός Εκκλησίας». (“Ομολογία Πίστεως κατά του Οικουμενισμού”, Σύναξις κληρικών και μοναχών 2009).

Ο Κύριος δε ως καλώς επίστασθε μας παραγγέλλει να μη ακολουθούμε αλλοτρίους ποιμένας: « Αμήν αμήν λέγω υμίν, ο μη εισερχόμενος διά της θύρας εις την αυλήν των προβάτων, αλλά αναβαίνων αλλαχόθεν, εκείνος κλέπτης εστί και ληστής· ο δε εισερχόμενος διά της θύρας ποιμήν εστι των προβάτων. Τούτο ο θυρωρός ανοίγει, και τα πρόβατα της φωνής αυτού ακούει, και τα ίδια πρόβατα καλεί κατ’ όνομα και εξάγει αυτά. και όταν τα ίδια πρόβατα εκβάλη, έμπροσθεν αυτών πορεύεται, και τα πρόβατα αυτώ ακολουθεί, ότι οίδασιν την φωνήν αυτού· αλλοτρίω δε ου μη ακολουθήσωσιν, αλλά φεύζονται απ’ αυτού, ότι ουκ οίδασι των αλλοτρίων την φωνήν». (Ιωάν. Ι, 1-5).

Β). Ως εκ τούτου, είμεθα υποχρεωμένοι και εμείς να εφαρμόσουμε τους Ιερούς Κανόνες της Εκκλησίας μας, τον γνωστόν ΙΕ΄ κανόνα της Πρωτοδευτέρας Οικουμενικής Συνόδου, **σύμφωνα με τον οποίον οφείλουμε να κάνουμεν διακοπή της μνημονεύσεως όλων των αιρετικών λατινοφρόνων – φιλοενωτικών Οικουμενιστών.Επομένως κατ’ ανάγκη θα διακόψουμε την διαμνημόνευσιν του ονόματός τους, κατά την προσκομιδή από το άγιον δισκάριον, που συμβολίζει την Ορθόδοξον Εκκλησίαν, όλων εκείνων των Επισκόπων, κληρικών και λαϊκών που θα υπογράψουν αυτήν την αιρετικήν Σύνοδον. Καθώς και όλων όσων συμφωνούν μαζί τους και θα ακολουθήσουν συνειδητά αυτή την αίρεση. Με όλους αυτούς, οι οποίοι καθίστανται πλέον αιρετικοί διά την Εκκλησίαν δεν ημπορούμεν να έχουμε εκκλησιαστική κοινωνία, έως ότου δημοσίως μετανοήσουν και αποκηρύξουν την αίρεση του Οικουμενισμού καθώς θα ορίσει η Ορθόδοξος Εκκλησία διά Σύνοδου.**

Οι Ιεροί Κανόνες της Εκκλησίας έχουν Οικουμενικό, διαχρονικό και αιώνιον κύρος και ισχύν και ουδεμία Σύνοδος, πατριάρχης ή επίσκοπος δύνανται να τους ακυρώσουν. Σύμφωνα με αυτούς:

«**Ει τις ακοινωνήτω καν εν οίκω συνεζήται, ούτος αφοριζέσθω**» (Κανών Γ΄, Των Αγίων Αποστόλων).

Επίσης, « **Επίσκοπος ή Πρεσβύτερος, ή Διάκονος αιρετικοίς συνευζάμενος, ΜΟΝΟΝ, αφοριζέσθω, ει δε επέτρψεν αυτοίς, ως κληρικοίς ενεργήσαι τι, καθαιρείσθω**». (Κανών ΜΕ΄, των Αγίων Αποστόλων).

Μόνον απ’ αυτούς τους δύο Κανόνες που επισημαίνουμε ως αναλογισθεί κάθε επίσκοπος, κληρικός, μοναχός και χριστιανός ορθόδοξος πόση ακρίβεια οφείλουμε όλοι μας να έχουμε στην εφαρμογή των Ιερών Κανόνων. Οι Ιεροί Κανόνες είναι οι ασφαλιστικές δικλεις της Εκκλησίας και ως διαχρονικοί, δεν είναι πρόβλεψη να παραβιάζονται και οφείλουν να εφαρμόζονται υφ’ όλων των πιστών.

ΔΙΑΚΟΠΗ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΥ

Σεβαστή Ιερά Κοινότης και Άγιοι Καθηγούμενοι, τα εκατόν χρόνια άκρας οικονομίας και ανοχής απέναντι σε οικουμενιστές–λατινόφρονες και φιλενωτικούς επισκόπους είναι υπεραρκετά. Η ζημία και η αλλοίωσι που έχει προκαλέσει αυτή η ψευδεπίγραφη “οικονομία” στο Ορθόδοξο κριτήριο κλήρου και λαού είναι ήδη τεραστίων διαστάσεων. Στο Άγιον Όρος όμως έχουμε την διαχρονική και αγιοπνευματική παράδοση, ως ιερά παρακαταθήκη των Οσίων Αγιορειτών Πατέρων και των Γερόντων, εκ των οποίων διδασκόμεθα, ότι οσάκις υπάρχει αίρεσις εντός της Εκκλησίας, πρέπει να προχωρούμε στην διακοπή μνημοσύνου, όλων εκείνων που πρεσβεύουν αίρεσιν και ή από φόβον και δειλίαν ακολουθούν τους αιρετικούς επισκόπους και δεν διακόπτουν το μνημόσυνό τους εν τοις μυστηρίοις.

Υπενθυμίζουμε ότι το Άγιον Όρος από το 1924 έως το 1974 είχε διακόψει την μνημόνευση του Πατριάρχου, πρώτον λόγω της εισαγωγής της καινοτομίας της αλλαγής του ημερολογίου και δεύτερον, λόγω της άρσεως των αναθεμάτων επί πατριαρχίας Αθηναγόρου.

Εσείς, Άγιοι Καθηγούμενοι, ερχόμενοι οι περισσότεροι εξ υμών μετά των μοναστικών συνοδειών σας εκ του κόσμου, διά να επανδρώσετε τις Ιερές Μονές λόγω λειψανδρίας, επαναφέρατε και το μνημόσυνον του Πατριάρχη, καίτοιδεν άλλαξε τίποτε προς το καλύτερον, ούτε ο πρώην Πατριάρχης Δημήτριος ούτε ο νυν Πατριάρχης κ.Βαρθολομαίος.Οι παλαιοί αγιορείτες στην αρχή, όταν ανέλαβε ο Πατριάρχης Δημήτριος, είχαν χρηστές ελπίδες ότι θα ορθοτομήσει την Πίστη. Όταν όμως εδήλωσε επισήμως, ότι θα ακολουθήσει απαράλλακτως την γραμμή του μεγάλου προκατόχου του Αθηναγόρα, τότε όλοι σχεδόν, επανέλαβαν ότι θα συνεχίσουν την διακοπή του μνημοσύνου. Σεβομένη η Ιερά Κοινότης το αγιορείτικο και ορθόδοξο αυτό φρόνημα σε έκτακτη Διπλή Ιερά Σύναξη αποφάσισε σχετικώς με το θέμα: “Επαφίεται εις την συνείδησιν εκάστης Μονής, η διαμνημόνευσις του ονόματος του Οικουμενικού Πατριάρχου”. (ΝΒ΄ Συνεδρία εκτάκτου Διπλής Ιεράς Συνάξεως, 13 Νοεμβρίου 1971).

Το δικαίωμα, λοιπόν της διακοπής μνημοσύνου, εκτός από τους Ιερούς Κανόνες, μας το παρέχει και η ίδια η Ιερά Κοινότητα, ακολουθούσα την ιερά παράδοση του ιερού ημών Τόπου. Είναι, όμως ποτέ δυνατόν, να υπάρχει Ιερά Μονή και Μοναχός που να μη έχει ορθόδοξη συνείδηση και ευαίσθησις;

Η διακοπή του μνημοσύνου γίνεται εις ένδειξιν διαμαρτυρίας με απώτερον σκοπόν την καταδίκη της αιρέσεως και την καθαίρεση των αιρετικών επισκόπων, εάν δεν μετανοήσουν.

Η Ιερά Μονή Καρακάλου εις απάντησίν της προς την Ιερά Κοινότητα, είχε γράψει ως εξής: «Η καθ' ημάς Ιερά Μονή υπό στοιχεία ΙΔ' εν τη σημερινή Συνάξει 21.9.1972 εξήτασε και αύθις το επίμαχον θέμα του μνημονεύματος, και παρ' όλον τον σεβασμόν και τα ωραία λόγια του αγίου προέδρου, άπινα εμελετήσαμεν μετά προσοχής εν τη εγκυκλίω του... ήχθη εις την απόφασιν να πληροφορήση υμάς, την υμετέραν Σεβασμιότητα, γραπτώς τα κάτωθι, εν σχέσει με το σοβαρόν εκκλησιαστικόν θέμα.

Επιθυμούμε να επαναλάβωμεν την εν πεποιθήσει και αμετάθετον απόφασιν ημών περί συνεχίσεως της διακοπής του Πατριαρχικού Μνημοσύνου εις ένδειξιν διαμαρτυρίας, εφ' όσον ο νέος Οικουμενικός Πατριάρχης Δημήτριος ο Α' θα συνεχίση την τηρουμένην υπό της Ιεράς Συνόδου Γραμμής, την οποίαν είχε χαράξει ο Αθηναγόρας. (βλ. Ο.Τ.α.φ 213 , 1-7-1974).

Η Ι.Μ. Αγίου Παύλου επί Ηγουμενίας του Γέροντος Ανδρέα, απήντησε ωσαύτως: «...η απόφασις ημών είναι ότι δεν δυνάμεθα να προχωρήσωμεν εις συζήτησιν παρά μόνον εφ' όσον δηλωθή υπό της Α. Παναγιότητος διά του τύπου ότι δεν θα ακολουθήση την πορείαν του προκατόχου Αυτού».

Επίσης ο Ηγούμενος της Ι. Μονής π.Ανδρέας απήντησε προς την Ι.Κοινότητα: «Λόγοι εκκλησιαστικής συνειδήσεως δεν μου επιτρέπουν να επαναλάβω το μνημόσυνον, διότι ο Οικουμενικός Πατριάρχης είναι νεωτεριστής, βαδίζει τα ίχνη του Οικουμενιστού Αθηναγόρου του οποίου τας απόψεις και τα αιρετικά φρονήματα δεν κατεδίκασεν». (βλ. Ο.Τ. α.φ. 213, 1-7-1974).

Αυτό ήταν το παλαιό Άγιον Όρος άγιοι Καθηγούμενοι, το οποίον κάποιοι από εσάς το προλάβετε και κάποιοι από εσάς πολλές φορές λειτουργήσατε χωρίς να μνημονεύσετε το όνομα του Πατριάρχου, όπως έκαναν σχεδόν και όλοι οι αγιορείτες μοναστηριακοί και κελλιώτες, πολλούς εκ των οποίων σήμερα τιμούμε ως λίαν εναρέτους, πνευματικούς Γέροντες και αγίους. Γιατί όμως δεν τους μιμούμεθα και στο θέμα αυτό της διακοπής του μνημοσύνου των οικουμενιστών επισκόπων, όπως έκανε και ο άγιος Γέροντας Παΐσιος; Μήπως πιστεύετε ότι τα μυστήρια είναι άκυρα, όταν δεν μνημονεύουμε το όνομα του πατριάρχη; Τόσα χρόνια και τόσες χιλιάδες θείες λειτουργίες που είχαν τελεσθεί ήταν λοιπόν άκυρες; Άπαγε της βλασφημίας!

Μετά από όλα αυτά Σεβαστή Ιερά Κοινότης και Άγιοι Καθηγούμενοι, επιθυμούμε να σας ενημερώσουμε και να σας καταστήσουμε υπευθύνους, ότι εάν η μελετωμένη Πανορθόδοξος Σύνοδος δεν καταδικάσει την Παναίρεση του Συγκρητιστικού Διαχριστιανικού και Διαθρησκειακού Οικουμενισμού, εμείς σας γνωστοποιούμε ότι θα ακολουθήσουμε την παράδοση του Αγίου Όρους και τους παλαιούς Οσίους Αγιορείτες Πατέρες οι οποίοι από την εποχή του αιρετικού λατινόφρονος – ενωτικού πατριάρχου Βέκκου (1272) και πάλιν από το 1924 έως το 1974 είχαν διακόψει το μνημόσυνον.

Εμείς ως Αγιορείτες Πατέρες και ως μέλη της Εκκλησίας, δηλώνουμε ότι δεν έχουμε καμμία σχέση με κάθε «ζηλωτική» παράταξη ή ακρότητα ή φανατισμό, αλλά επόμενοι τοις αγίοις Πατράσι και συστοιχούμενοι στην διαχρονική Αγιορειτική παράδοση την σφραγισθείσαν με το αίμα τόσων αγίων Οσιομαρτύρων, επιθυμούμε με τον οφειλόμενο σεβασμό να σας προετοιμάσουμε και να σας επιστήσουμε την προσοχή σχετικά με το θέμα αυτό. Θεωρούμε τούτο ως οφειλόμενον καθήκον μας έναντι των αγίων Οσιομαρτύρων και της ιεράς παραδόσεως.Θα σταματήσουμε, λοιπόν επισήμως και εμείς την διαμνημόνευση του οικουμενικού πατριάρχη.

Δεν επιθυμούμε ποτέ να ακολουθήσουμε μία εκκοσμικευμένη “εκκλησία”. Διότι μία τιοιαύτη, “Πανορθόδοξος Σύνοδος”, η οποία θα παρέχει εκκλησιαστικότητα στους αιρετικούς, και νομιμοποίηση των αιρέσεων, ακυρώνει το Σύμβολον της Πίστεως και γκρεμίζει όλη την Ορθόδοξη Εκκλησιολογία και αντεισάγει μια εκκοσμικευμένη «εκκλησία». Μία, όμως εκκοσμικευμένη “Εκκλησία”, όπως γνωρίζουμε δεν δύναται να παράσχη σωτηρία σε όσους θα την ακολουθήσουν.Μήπως το Βατικανό και ο παπισμός και όλες οι άλλες πανσπερμίες των Προτεσταντών κλπ. δεν είναι εκκοσμικευμένες “εκκλησίες”;

Η Εκκλησία του Χριστού ούτε σχίζεται, ούτε διαρείται, όπως πιστεύει ο Πατριάρχης, με την αιρετική του θεωρία περί “Διρημένης Εκκλησίας”, και ούτε έχει ανάγκη η Εκκλησία από τους οικουμενιστές για να την ενώσουν. Η Εκκλησία δεν διαρείται ποτέ, γιατί είναι ο ίδιος ο Χριστός ως κεφαλή της, όστις είναι πάντοτε ενωμένος με το σώμα Του. Οι αιρετικοί αποκόβονται από την άμπελο-Εκκλησία. «Εάν μη τις μείνη εν εμοί, εβλήθη έξω ως το κλήμα, και εξηράνθη, και συναγούσιν αυτά, και εις πυρ βάλλουσι, και καίεται». (Ιωάν., 15, 6).

Τιουτοτρόπως μία τιαυτή Σύνοδος, η οποία θα αναγνωρίσει ως “εκκλησίες”, τους αιρετικούς, παύει να είναι Σύνοδος και αποβαίνει ληστρική, αιρετική και ψευτοσύνοδος. Όσοι την υπογράψουν και όσοι την αποδεχθούν θα καταδικαστούν ως έσχατοι αιρετικοί χείρονες πάντων των προγενεστέρων. Εν τη φοβερή εκείνη ημέρα της Κρίσεως, η έκπτωσή τους θα είναι πιο φοβερή και από την πτώση του Ιούδα, του Αρείου και του Πάπα, διότι αυτοί δεν γνώριζαν καλά ποιόν ηρνούντο, «ει γαρ έγνωσαν, ουκ αν τον Κύριον της δόξης εσταύρωσαν». (Α΄ Κορ. Β΄8). Οι σημερινοί Οικουμενιστές και κυρίως οι πρωτοστατούντες γνωρίζουν πολύ καλά ποιόν σταυρώνουν, τον Αναστάντα ΚΥΡΙΟΝ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ διά της παναιρέσεως του Οικουμενισμού.

Πως είναι δυνατόν Άγιοι Πατέρες, από την μία να εορτάζουμε με λαμπρά αγρυπνία στον Ιερό Ναό του Πρωτάτου την μνήμην του Αγίου Οσιομάρτυρος Κοσμά του Πρώτου, ο οποίος απαγχονίσθηκε, καθώς και των άλλων Οσιομαρτύρων που μαρτύρησαν από τους λατινόφρονες της εποχής εκείνης, και από την άλλη να υποδεχόμεθα με τιμές και δοξολογίες στον ίδιο Ιερό Ναό του Πρωτάτου, τόσους και τόσους συγχρόνους οικουμενιστές λατινόφρονες φιλενωτικούς Αρχιερείς; Δεν το χωράει ο νούς μας, δεν το αντέχει η συνείδησή μας.

Ο Μέγας Προφήτης Ηλίας, ο πυρφόρος και ζηλωτής του Κυρίου είπε στον βασιλέα Αχαάβ και στον λαό του Ισραήλ, που παρέπαιαν: « Έως πότε υμείς χωλανείτε επ’ αμφοτέρας ταίς ιγνύαις υμών; Ει έστι Κύριος ο Θεός, πορεύεσθε πίσω αυτού· ει δε ο Βάαλ αυτός, πορεύεσθε πίσω αυτού». Εάν ο πάπας είναι Εκκλησία, ω ταλαίπωροι οικουμενιστές, πορεύεσθε λοιπόν πίσω αυτού, πηγαίνετε στον Πάπα να σας κάνει και καρδιναλίους, όπως έγινε και εκείνος ο δυστυχημένος πρώην Νικαίας Βησσαρίων, και αφήστε μας ησύχους να υπηρετήσουμε την ταπεινή και καθημαγμένη από τα αίματα των Μαρτύρων Ορθοδοξία μας. Άγιοι Πατέρες έως πότε θα ζούμε αυτήν την πνευματική, εκκλησιαστική σχιζοφρένια των οικουμενιστών;

Αυτή η προδοσία της Ορθοδοξίας, ποτέ Κύριε μη επιτρέψεις να γίνη. Αλλά σήμερα η εκκλησιαστική κατάσταση είναι όσο ποτέ άλλοτε κρίσιμη. Όλα είναι πιθανά και πρέπει όλοι μας να είμαστε έτοιμοι για όλα. Ίσως ζήσουμε για άλλη μία φορά μία νέα ΦΕΡΡΑΡΑ-ΦΛΩΡΕΝΤΙΑ, με όλες τις πνευματικές και εθνικές συμφορές που θα επακολουθήσουν, λόγω της προδοσίας της πίστεως. Εμείς ευχόμεθα όλοι μας να σταθούμε αντάξιοι των περιστάσεων και με την χάρη του Χριστού και της Παγαγίας μας, να ομολογήσουμε την Ορθόδοξο πίστη μας μέχρι και αίματος, εάν χρειασθεί.

Ευχόμεθα η Χάρις του Αγίου Τριαδικού Θεού, διά πρεσβειών της Εφόρου του Αγιωνύμου Όρους, Υπεραγίας Δεσποίνης ημών Θεοτόκου, να φωτίσει τους αγίους Αρχιερείς και να προστατεύσει εμάς και το Χριστεπώνυμο Πλήρωμα από την πλάνη του σατανά των εσχάτων χρόνων, που είναι η Παναίρεση του εωσφορικού, Συγκρητιστικού, Διαχριστιανικού και Διαθρησκειακού Οικουμενισμού. Αμήν.

Διά την Συντακτική Επιτροπή των Αγιορειτών Πατέρων

Γέρων Γαβριήλ, Ι.Κ. Αγίου Χριστοδούλου, Ι.Μ. Κουτλουμουσίου.

Γέρων Σάββας Λαυριώτης, Ι.Μ.Μ. Λαύρας.

Γέρων Ιλαρίων, Ι.Κ. Αγίου Μαξίμου του Ομολογητού, Ι.Μ. Κουτλουμουσίου.

Μοναχός Δοσίθεος, Ι.Κ. Αγίου Μαξίμου του Ομολογητού, Ι.Μ. Κουτλουμουσίου.

Γέρων Κύριλλος, Ι.Η. Ευαγγελισμού της Θεοτόκου, Καρούλια, Ι.Μ.Μ. Λαύρας.

Γέρων Χαρίτων Ιερομ. Ι.Κ. Αναλήψεως, Ι.Μ. Βατοπαιδίου.

Γέρων Χερουβείμ, Ι.Κ. Αρχαγγέλων, Ι.Μ.Μ. Λαύρας.

Η συλλογή υπογραφών συνεχίζεται, και θα δημοσιευθούν εις επόμενον φύλλον του Ο.Τ.

Ορθόδοξος Τύπος, 13/05/2016

http://aktines.blogspot.gr/2016/05/blog-post_83.html#more